

PF 73

Motto: Mnoho jiných sportů klade na ty, kteří
je chtějí vrcholově provozovat, daleko
vyšší nároky. Ale jedno vyžaduje
horolezectví i dnes ve velké míře:
odvahu, kamarádství a velmi mnoho
idealismu.

J. Lehne
Alpinismus 6/72

VÝROČNÍ ZPRÁVA 1972
HO TJ LOKOMOTIVA BRNO

Vážení přátelé!

Je to již mnohaletá a pěkná tradice našeho oddílu, že každoročně vydáváme výroční zprávu, ve které bilancujeme a hodnotíme činnost za uplynulý rok po stránce sportovní, metodické, hospodářské, kulturní, výchovné a společenské. Nepříjemným zvykem pak je, že první stránky této zprávy jsou věnovány předsedovi, od kterého se očekává, že situaci v oddíle rozebere, kriticky posoudí, zhodnotí, zamyslí se nad dalším vývojem oddílu a navrhně účinná opatření na zlepšení jeho činnosti. Toto má pak za následek, že člověk sedí, dumá a při mém nepřekonatelném odporu a vrozené neschopnosti skládat slohová cvičení je opravdu velice obtížné vymyslet něco kvalitního.

V tomto roce jsem měl sice dosti svých soukromých starostí, ale pravidelně jsem se snažil docházet na oddílové schůze a od června jsem se účastnil téměř všech oddílových akcí. Chci se proto v následujících řádcích pokusit nastítnit krátké hodnocení naší činnosti tak, jak se mi osobně v uplynulé sezoně jevila.

Nejhezčím sportovním úspěchem tohoto roku byl bezesporu výkon Honzy Kounického, který spolu se skupinou reprezentantů vystoupil na 7 495 metrů vysoký Pik Kommunismu. Také členové výpravy do "Úbtalských Alp a Dolmit (Hubáček, Vedra) a do Chamonix (Tallova, Ševčík) si vedli úspěšně. Pěkným výkonem byly také zimní výstupy Orlovského cestou na Galerii Ganku (Kounický, Talia), Páleníčkovou cestou na Turňu nad Korytom (Kounický, Jandák) a východní stěnou Zadní Bašty. Jinak to bylo letos s výkony ve Vysokých Tatrách slabší. Myslím si, a není to výmluva, že z velké míry mají na tom vinu nepříznivé podmínky a počasí, které nás letos v Tatrách provázely. Výkonostních podniků bylo opravdu dost, ale způsob organizování našich jízděnkových akcí bohužel nedovoluje operativnější odjezdy do Tatér. I tak bylo letos různých "rychlovek" a nedorozumění s jízděnkami více než jiná léta a to se mi nelíbilo. Na cvičných skalách se vylézlo celkem dost výstupů, z toho některé velmi hodnotné, ale mělo by se podnikat více zájezdů také na méně známé cvičné terény a také by se mělo lézt více nových, málo opakovaných cest. Vždyť v neustálém objevování neznámého je pravé kouzlo horolezectví.

Společným jmenovatelem všech našich sportovních podniků je bohužel poměrně malá účast členů. Z více než

stodělného kolektivu se pravidelně účastní je alespoň jenom hrstka. S touto skutečností, která se vyskytuje ve všech
mně známých horolezeckých oddílech, se zřejmě nedá nic moc dělat. Naš sport je totiž časově a finančně velice
náročný a je stále více členů, kterým pracovní a rodinné starosti nedolí plně využítí ve sportovním kolektivu.
Přesto se však rádi čas od času mezi námi objeví a tvoří tak nedílnou část našeho malého společenství.

Nápravu v tomto směru vidím hlavně v organizovaném náboru nových členů. Toto je však bezpodmínečně pod-
míněno zlepšením cvičitelské činnosti. Cvičitelská činnost je vůbec naší největší bolestí. Neutěšený stav,
který trvá již řadu let, se ani v tomto roce nezlepšil. Příští rok máme ale velikou příležitost pokusit se
o nápravu. Jara Hladký přišel s myšlenkou tzv. oddílové horolezecké školy. To znamená, že po organizovaném ná-
boru nových členů chceme přistoupit k systematickému a komplexnímu výcviku celé skupiny nováčků, pro kterou budou
připravovány některé samostatné akce. Myšlenka jistě dobrá, ale její úspěšná realizace je odvislá od obětavé
práce celého cvičitelského sboru. Vyzývám proto všechny cvičitele, aby v příštím roce pomohli s činností na-
ší horolezecké školy. Je to jedinečná příležitost, jak oživit dobré sportovní tradice našeho oddílu.

Spolu s tím též úzce souvisí zkvalitnění naší výchovné činnosti. V letošním roce byly uspořádány různé před-
nášky a besedy (např.: místopis Tater, meteorologie, první pomoc v horách, taktika výstupu, promítání diapoziti-
vů, fotosoutěž a další). Některé z nich měly velmi dobrou úroveň. V příštím roce budeme pokračovat. Musíme ale
vzdělávací činnost částečně sladit s potřebami naší oddílové školy. Přednášky a besedy by měly být častější a
pravidelnější. V příštím roce musíme využít také nové vývěsní skřínky k bohatší propagaci naší činnosti. Vel-
ký úkol nás čeká v to, že se do aktivní práce v oddíle musí zapojit více členů. Není dále myslitelné, aby
pár obětavců organizovalo a zajišťovalo činnost tak velikého kolektivu, jakým nás oddíl je. Je třeba, aby se
všichni členové alespoň částečně podíleli na bohatých oddílových akcích a cítili tak plně souvazečnost k
oddílovému kolektivu. Podmínky pro naši činnost máme, záleží jenom na nás, abychom je dovedli v dalším roce
plně využít.

Závěrem děkuji za spolupráci všem členům odstupujícího výboru, výboru TJ a sekretářce TJ paní Marii Kobylko-
vé za pomoc, kterou nám v uplynulém roce poskytovali a děkuji také všem těm, kteří se aktivně podíleli na na-
ší letošní činnosti. Členům nového výboru potom přeji mnoho úspěchů v jejich práci a nám všem pak v další
sezóně mnoho štěstí a

Hore zdraví!

Tyran Myssek

Slovo vedoucího cvičitele.

Prolegomena: "Zastavte informační explozi", tak a nějak podobně masové sdělovací prostředky obou polokoulí varují před záplavou informací. To zřejmě vůbec nevedl kormidelníku na potápějící se lodi, aby dogmaticky netrval na plnění anachronických dogmat, povýšených na princip. Nebyl tedy impulsem k napsání "Slova" grafomanský záchvat, ale obtěžování P.T. předsedy. Chtěl jsem mít pokoř.

Abych všechny informoval: Vladimír Sitta vykonával v letošním roce funkci metodika oddílu. Prohlašuji to místopřísežně.

Budu si sypat popel na hlavu; dělal jsem něco, čemu jsem nerozuměl, avšak zadarmo, na rozdíl od jiných, kteří jsou za to placeni. Tím spíše, jako laik a samouk jsem cítil spasmatické reakce cvičitelského ansámblu - v těchto chvílích jsem byl spíše kulisou domněle tvůrčím debatám. Krize "cvičitelství" v tomto roce pokračovala. Absolutorium si nezaslouží nikdo z nás.

Cvičitelské schůze: jsou mezi námi takoví, kteří si pleťou cvičitelskou schůzi s pavlačovými orgiemi. Těmto doporučuji návštěvu některého z brněnských pavlačů, kde zjistí, že ani ty největší klepny si neskáčou do řeči způsobem, jež jsem poznal na cvičitelských schůzích. Toto setkání není místem, kde silnější hlasový fond má hodnotu argumentu, ale poradou, kde se konstruktivně snažím řešit příslušné problémy. Neformální vztahy v oddíle přece neznamenají ignoraci základních etických norem. Nechci si hrát na nějakého arbitra elegantiarum, ale tato nekultivovanost zvláště u kamarádů s akademickým titulem mne překvapila.

Věřím, že až sem jste se příliš mnoho souvislostí se stavem oddílu nedopídili. Problémy oddílu však mají strukturální charakter.

"Jedna vlašťovka jaro nedělá". Proto ani nám pár obětavců nepomůže. Uvědomme si, že vůle kolektivu má nadoddílovou platnost. Iniciativa a energie zaměřená příliš k ego má pouze individuální význam - staví oddíl do dějové stafáže (Nelze směřovat individuální program, kterému dovedně formulovaná propagace dá kolektivní ráz - z těchto skupin jsou apriori eliminováni zájemci, s programem určeným pro kolektiv.) Vám všem, kamarádi, kteří nejste ochotni udělat pro oddíl sebelepší věc, dávám námět: založte si oddíl s placenými funkcionáři nebo použijte služeb ředůdku a Sportunistu. Nemohu se dotknout všech úhelných problémů, neboť duše kolektivu je dostateč-

ne komplikovaná, aby se prohlížela pověsčným a povrchním pokusem o analýzu.

Budme konkrétnější alespoň závěrem:

Poprvé otisk boty človeka oddílu TJ Lokomotiva Brno-Komárov zůstal u vrcholu sedmitisícovky. Honza Kounický vystoupil 30.7.1972 na Pik Kommunismu. Skutečnost, že k vrcholu se dostalo několik málo z těch, kdož se o dosažení pokusili, má v sobě cosi symbolického. Ostatní výstupu v zahraničí jsou kvantitativně úměrné počtu šťastných kamarádů, lezoucích za hranicemi.

Dvojice Hubáček - Vedra došla po krvežíznivém boji: S stěna Wildspitze

SV stěna Petersenspitze	
SZ stěna Hinterer Brochkogel	"
	Otztaler Alpen
S stěna Prostřední věže Sella	V-VI
Diagonalross	V
Normální cesta	III
	Funffingerspitze
	III
	Dolomity

Mont Blanc - normální cesta přes ledovec Dome, Mège.

Je to účtyhodný výkon veteránů oddílu, přestože dodnes nevyvrátili řeči o požití dopingu.

Jaruška (nyní Tallová) díky konexím (snad nekonvenčním) a Jura ševčík, díky funkci, přes horrory na cizozemských nádrážích, psychická a fyzická martyria, vystoupili: hřebenem z Aigulle du Midi na Aigulle du Plan III
normální cestou na Mont Blanc du Tacul
přířem na Mont Maudit IV+

Po návratu z Francie se Jaruška chvatně vdala.

Na Jurovo stáří to byl překvapivý výkon.

Slávek Drlík s partnerem, deprimováni schůdností Bonattino a klasické cesty bratří Schmidtů, vystoupili na Matterhorn vlastní cestou.

Vladimír Krejčí, zvaný též Chobotnice, nepodal na zájezdu do Jugoslávie očekávaný výkon. Zdá se, že pokles výkonnosti má hlubší kořeny, přestože po návratu působil uklidňujícím dojmem.

Výstup	S stěnou Triglavu	-	Bavorska směr	IV	a	II - III	je pro nás velkým zklamáním. Záblesky dřívější formy se projevíly pouze při výstupu na Jalovec - Comici VI.
	Mali Oltar SZ hřebenem			II - III		VI	

Výběru oddílových reprezentantů je třeba pro příště věnovat daleko větší pozornost než dosud.

Přerost et co. byla v Bulharsku (údajně). Pro zachvat psychického rhevm tismu odmítl nejvyšší vědce sdělit jakékoliiv podrobnosti.

Dík tzv. kursu ledovcové techniky jsem se zúčastnil zájezdu Pražské Slavie VŠ na Kavkaz. Obvyklými cestami jsem vystoupil na: Pik Germogenova a Pik Ščurovského a díky vzácnému pochopení vedení výpravy (šlo přece o zájezd za vlastní peníze) ještě na Hlbrus.

V zimních Tatrách si letos ničilo zdraví jen několik ambiciózních mladíků. Ostatní vystavovali své tělo nátě-
rům Contraviolu a podstatně menší námaze.

Výstupy:	Zadná Bašta - Zamkovského cesta	Klas. V	Kounický - Jandák
	Kriván - Páleničkova cesta (zimní)	V+	Kounický - Jandák
	Galerie Ganku - Orlovkého cesta	V	Kounický - Talla

Za zmínku stojí ještě obdivuhodné štěstí dvojice Růžička - Hladký, která bez újmý na zdraví vystoupila a sestoupila Omíterem. Fokus o Lomnický štít dokončila lanovkou.

Léto: Hýskovi si koupili automatickou pračku zn. Tatramat, která nyní dře za Ivana. Dík ušetřeným silám vystoupil s Honzou Kounickým: Galerie G_u nku - Kucharova cesta VI
Kopyky - Plšková cesta.

O dalších výstupech pro nedostatek systematickosti nevím.

K pozoruhodným výkonům při překonávání krajních obtíží patří dále výkon patalogického starého mládence Pavla Přerosta, kterému se ubohou obět podarilo totálně zmyslitifikovat, až se stala živým pomníkem s jeho iniciálkami a dále ekvilibristické kousky Jarušky ještě Hauerové, neboť Sylva se chytl a jak se zdá - drží.

Punctum

Tom

P. F. pro mého nástupce: aby se příliš nerozmožoval
F. S. Mám konečně pokoj?

1. HO odevzdal na jednotě:

brigády	800,-- Kčs
vyřazená lana	1 320,-- Kčs
příspěvky z jízdenek (à 10,-)	1 480,-- Kčs

celkem 3 600,-- Kčs

2. HO dostal od jednoty:

poštovné	563,35 Kčs
startovné na soutěže	643,-- Kčs
nákup materiálu	2 910,-- Kčs

celkem 4 116,35 Kčs

3. členské známky ÚTO

1 860,-- Kčs

Vedra

Budu-li se držet stručných faktů, mohu konstatovat, že v uplynulém roce bylo uspořádáno šest odborných přednášek (K. Gídl: Lavinová nebezpečí, J. Ševčík: Meteorologie pro každého, M. Šilha: První pomoc v horách, J. Kounický: Zimní lezení a cyklus "Tatranský místopis" J. Hladkého), tři přednášky-informace s barevnými dia-positivy účastníků výprav do zahraničních velehor (J. Kroh: Kavkaz 1971, Kounický-Tailla: Alpy 1971, J. Kounický: Expedice Pamír 1972) a dva večery s povídaním doplněným promítáním diapozitivů (B. Ptáček: Obrázky z Afriky, Sitta-Krejčí ml.: Happening v Bulharsku). Úroveň všech přednášek byla velmi dobrá a jejich autoři si zaslouží poděkování.

Nepochopení pro soutěž černobílé fotografie ze strany současných nebo i bývalých fotoamatérů poněkud vyvážila početná účast v soutěži diapozitivů, která proběhla pro velký počet zájemců ve třech kolech. Vrátním se však ještě k problému černobílé fotografie. Ze 101 členů oddílu se přihlásili do soutěže 4. Za celý rok jsem přes veškeré mámení dostal k zapůjčení fotografie jen od dvou členů (a to až v poslední době). Kamarádi, proto- buďte v sobě konečně trochu fandovství pro oddíl a noste svoje i cizí fotografie pro oživení skříňky!

Zdůrazňuji možné číslo ve slově skříňka. Od října letošního roku máme totiž k dispozici mimo starou vývěsní plochu na nádraží i novou skříňku v kulturnějším prostředí - na rohu křižovatky Tr. Obránců míru a České.

Ve výroční zprávě z roku 1970 se realisticky oznamuje, že oddílová knihovna je mrtvým inventářem. S odstupem dvou let tento výraz koriguji na téměř mrtvý inventář, ovšem s nadějí na zlepšení, podaří-li se získat brzy skříňku pro uskladnění asi 150 knih.

Svaťa

Zpráva hospodáře.

1. Stav materiálu ke dni 1.11.1972

a)	lana čtyřicetimetrová	celkem	38 ks	z toho	7 ks	rok pořízení	1972
					11 ks	- " -	1971
					15 ks	- " -	1970
					4 ks	- " -	1968
					1 ks	- " -	1967
b)	cepíny	celkem	14 ks				
c)	stany	celkem	16 ks	z toho	1 ks	rok pořízení	1972
					1 ks	- " -	1971
					4 ks	- " -	1968
					3 ks	- " -	1967
					2 ks	- " -	1964
					3 ks	- " -	1963
					2 ks	- " -	1961
d)	mačky	celkem	5 ks				
e)	vývrtky dlouhé	celkem	5 ks				
	vývrtky krátké	celkem	2 ks				
f)	polní lopatky	celkem	3 ks				
g)	stanové skříňky	celkem	2 ks				
h)	stanové vložky	celkem	5 ks				
i)	karabinka ocelová	celkem	1 ks				

2. Přírustek

V roce 1972 bylo koupeno:

7 ks lan 40 m
1 ks mačky (vel. 40)
1 ks stan TÁBOR

3. Úbytek

V roce 1972 bylo prodáno:

14 ks lan

Na TJ bylo v r. 1972 dáno:

2 ks lan

Hubáček

Ve dnech 4.7. - 8.8.1972 se dvacetičlenná skupina čs. horolezců ve složení: Miloš Binar, Ivan Dieška, Peter Dieška, Milan Filip (kameraman), Jan Hazucha, Leoš Chládek (lékař), Jan Kounický, Milan Kriššák, Radovan Kuchař, Josef Kývala, Milan Měreš (pomocník kameramana), Milan Neumann, Leopold Páleníček, Vlado Petřík, Karel Frocházka, Jaroslav Soldán, Třbor Šurka (vedoucí) zúčastnila v rámci alpinistů pořádané horolezci Sov. svazu výstupu na nejvyšší vrchol Sov. svazu Pik Kommunismu, dosahující výšky 7 495m.

Skupina odletěla 4.7. z Prahy do Moskvy, odtud do Dušanbe (hlavní město Tadžické republiky), Džirgitalu a 9.7. h elikopterou do základního tábora na okrajové moréně ledovce Fortambek, rozkládající se ve výši 3 870m. Skutečně pohodlný a rychlý způsob dopravy. Nicméně řada lidí na to doplatila nepříznivými vlivy neaklimatizace, projevující se nejen v naší skupině. V základním táboře se soustředilo asi 150 horolezců. Z každé svazové republiky SSSR a soc. států jsou přítomná Stičlenná družstva, 20tičlenná skupina Československá tvoří výjimek vzhledem k tomu, že účast na výstupu má prověřit schopnosti jejich členů před chystanou výpravou do Himalájí v příštím roce.

10.7. nestor sov. horolezců, Abalakov, první přemožitel Piku Kommunismu, oficiálně zahajuje alpinistů. Vrcholu má dosáhnout maximální počet horolezců. Pro výstup je zvolen klasický výstup, klasifikace Vb.

Výstup po překročení ledovce Fortambek (asi 3 km) začíná při úpatí 2 km vysokého kombinovaného žebra, končí cí ve výšce 5 800 m na Piku Parašutistů. Odtud pak po 12 km sněhovém platu (5 600 - 5 900m) na jeho konec k úpatí dalšího, výlučně ledového, žebra. Po žeburu do sedla ve výšce 6 900 m pod vlastní stěnu. Odtud ledovou stěnou na vrchol. Celková délka trasy ze základního tábora na vrchol je asi 24 km.

Harmonogram dosažení vrcholu:

před vlastním nájorem na vrchol se uskuteční dva oficiální aklimatizační výstupy na vrcholky ve směru výstupu. Úkolem těchto aklimatizačních výstupů je vybudovat 3 postupové tábory. První na žeburu ve výšce 5 000m, kde žebro má malé sedélko. Druhý na začátku Famírského plata, tj. Piku Parašutistů - 5 800m -. Třetí tábor (5 600m) není stanový. Asi v první třetině Famírského plata je ledová bariéra, která se použije k vybudování jeskyně.

Je to skutečně útluný tábor. V tomto táboře je rovněž soustředěn materiál a potraviny pro další tábory. Oboje

Bylo rozhodeno v blízkosti jeskyně z helikoptérov. Opět ohromná výhoda. Měli se ale dosáhnout vrcholu maximálním počtem lidí a v tak krátké době (celá akce, od příprav výstupu a sestupu do zákl. tábora, trvala pouze od 9.7. - 1.8.), není jiného řešení. Navíc ani počasí není příznivé. Velmi často sněží a na Pamírském platu není žádná viditelnost. Mezi každou aklimatizační následuje 1-2denní odpočinek.

Vlastní výstup se uskuteční ve dvou "vlnách" následujících za sebou s denním odstupem. Začíná 23. resp. 24.7.

25.7. se naše první dvě skupiny spojují ve třetím táboře. Odtud pak postupují s několikahodinovým odstupem, aby vybudovaly IV. tábor ve výši 5 900m na konci Pamírského plato (26.7.) a V. tábor ve výši 6 400m (27.7.) v polovině žebra vedoucího do sedla pod vrcholovou stěnou. Je vichřice a sněží. Dva členové z II jsou postiženi horskou nemocí. Nastává rozhodování. 28.7. Polda Páleníček, Milan Filip, Milan Křišťák, Milan Neumann odcházejí do sedla (6 900m), kde staví stan, aby druhý den, 29.7., dosáhli vrcholu. Ostatní čekají do 29.7. na naši skupinu. Přicházejí pouze tři. Stav nemocných se nelepší. Pouze 4 mohou, ostatní musí pomoci nemocným kamarádům. Ještě tentýž den čtveřice - Leoš Chládek, Jarda Šoldán, Pepík Kývala a Honza Kounický, belí stan, aby si její vynesla do VI. tábora. Ostatní, Peter a Ivan Dieškovci, Čestá Wojcik, Karel Procházka, sestupují s nemocnými Vlado Petříkem a Janem Hazuchou.

V VI. táboře se I. a II. skupina střetává. První družstvo se vrací s vrcholu. Nečas a mráz vykonal své. Tři ze čtyř jsou omrzlí. Nicméně zvítězili. 30.7. I. skupina sestupuje do jeskyně, II. skupina dosahuje vrcholu a vrací se do VI. tábora.

31.7. - 1.8. sestupujeme do základního tábora.

Díky dobré organizaci i přes nepřízeň počasí a časovou tíseň, dosáhlo asi 80 horolezců vrcholu. Je to úspěch, na němž se podíleli všichni účastníci alpinistů. Bohužel, ani tentokrát se neobešel bez lidských obětí. Dva horolezci z Uralu se těsně pod vrcholem zřítily a po několikasetmetrovém pádu byli nalezeni mrtví. Čest jejich památce!

Kounický

Tak konečně!... Jsem v Alpách a vůbec se mi to nezdá. Vysoko v dálce září Mont Blanc a my s Jurou šlapeme po ledovci. Valée Blanche směrem k bivakové šachtě Fourche.

Boty se mírně boří do rozměklého sněhu. Je hodně teplo. Tak to už je třetí túra, bude těžší. Chceme jít pilnějším na Mont Maudit (Zvládnu to? Ale jo, zvládneš, - vždyť říkali, že ti bude bíbě a budeš zvracet z výšky a zatím nic.) Vpravo míjím Kapucína a už je vidět hřeben, ve kterém je bivak. Pohled na přístupovou cestu je pro mě překvapením. Asi 200m ledová stěna nevypadá zrovna příjemně. Je poleadne, do stěny praží slunce a seshora občas spadne nějaký kámen.

"Tak jdem na to, ne?" Nazováme mačky, bereme přílbu, navážem se a Jura zdolává okrajovou trhlinu. Stojím dole, pikl zabodnutý spíš symbolicky do sněhu a dívám se dolů do trhliny. Brrr.

Majednou zabzučí nade mnou kameny. Je to dobrý, jsem schovaná. Ale je takový divný ticho. Podívám se nahoru. Jura - nestalo se mu něco? Má otevřenou pusku a i přes tmavé brýle vypadá bledý. To se mi asi zdá. Ale ne, kape mu z pusy krev. Tak, co teď? ... Tichým hláskem se ozývám: "Jiří, je to dobrý, slez, já tě jistím."... A on sleze. (To je dobře!) Letící kámen mu rozsekl pusku. Není to zlé, ale zanedlouho mi připomíná příslušníka afrického ho národa.

Sešli jsme kousek níž, nad ledovec. "Je ti dobře?" "Ale jo. Člověče, já ale nevím, já věřím na šestý smysl, někdyž dostanu hned na začátku po hubě ..."

A tak sedíme a myslíme pro sebe. (Tak, co teď? Nemůžu ho přemlouvat, ať jde znova. Vždyť možná sám by sem ani nešel. Ale taková krásná túra! A jestli se vrátíme, tak bude už zas určitě škaradě. Tak dost. Zepetej se.)

"Tak co?" Dlouho nic. "Víš co, Jarko? Vylezem si na Aiguille du Requin, to je taky pěkná cesta, skalní lezení." "

"Mo jak myslíš. To záleží na tobě." Pomalu capkáme zpátky. (A zase jsi se moc těšila; vždycky, když se těšíš, tak to bíbě dopadne. A když já jsem tolik chtěla. A už se neotočím, ať to radši nevidím. Ach jo. A možná se vrátí proto, že si myslí, že na ženskou není spoleh.)

"Ty, Juro, a kdybych byla zrovna tak mňuvá, ale kluk, šel bys pryč?" Ohvílí ticho. "Teach toho!" A zase capkám a je mi to hodně líto. A zase se otočím a vzdychnu.

Jancko, jsem zpátky, vždyť se vlastně nic nestalo, ne? (Furá!!!) Tak a čelem vzad a zase jdeme zpátky.

Myslím, že ti dva horolezci, co seděli u cesty na nový oivak a pozorovali nás, si mysleli, že nám přeskočilo. Do stěny už zatím nesvítí slunce a tak jsem na to. Nikdo tudy už dlouho před námi asi nešel. Sekání stupů v ledu nás zdržuje, takže až za 2 hodiny jsme nahoře.

Vypadáme oba komičky. Mě ještě cestou trefil odsekнутý led do nosu, takže oba máme rozmatlanou krev s vrstvou krému po obličejích a pochopitelně se oba fotografujeme. Máme moc dobrou náladu. Ještě chvíli se díváme do stěny Brenvy a pak varíme.

Když už ležíme v posteli, přichází další 2 dvojky s vykulenými očima. Bereme si každý tři hystepsy, které mají zastřít nežádoucí zvuky, vyluzované spolumocležníky, kteří buď chrápou nebo kecají, nebo křoupou bonbony, hltají čaj nebo se courají ven. Ale stejně nespíme.

Podle plánu vstává Jura ve tři. Ze dvou slov, která pronese, mám jasno. Venku je blbě, mlha, není na krok vidět. (No tak vidíš, stejně to nevylezete, tak jste se klidně mohli vrátit. Ale alespoň jsi si vylezla na Fourche, ne?) A tak znovu zaléháme a konečně usínáme.

V 8 hodin se probírám k životu. Všichni spí. Otevřu dveře a zkoprním. Je fantasticky! Jako zběsilí rychle balíme věci a požděně vyrážíme. Němci na nás udiveně zírají, Francouzi chrápou dál.

Zpočátku jdeme jen ve smyčkách. Střídá se skalní lezení se sněhem. Jde to docela dobře. Terén je obtížnější a tak už jistíme. Na jednom štandu dobírám a abych nezdržovala tempo, nedbale dávám pikl za popruh kletráku. V tom cinkot - no nazdar, úplně nový pikl za 125 franků! dřevá po kamenech směrem k ledovému šlauchu. (Ty nemhlo, jeden zlomíš, druhý ti spadne...) Nespádl, chvále bohu. A hned jsem spatrnější.

Nepříjemné jsou ostré sněhové hřebínky. Nahoře nalomená vechta s roztrháným sněhem, dolů spadá ledová stěna. "Tak běž, jistím". (Jo, tak ten pikl zabodnutý ve sněhu by nás určitě oba udržel. Tak neblbni, trochu se uvolni, to se přece zrovna teď nemůže utrhnout.)

Ještě několik délek a hřeben se začíná zvedat do pily. Pěkná, hrubozrná žula. Za chvíli sundáme mačky. Trochu pojíme a jdeme dál. Čím výš, tím těžší. Treversujeme šikmo ledové žlaby.

"Víš co? Já si dám mačky, ty půjdeš druhá a když uklouzneš, tak já tě klidně udržím, ne?" "No tak dobře."

Zpočátku tento plán vychází. Ale pak uklouznu. Škobrtnám nožičkami po ledě a nemážu se zochytit. Připadám si jako

cvičoucí pítčák na špagátě, Jura jako krititel. Tak dost. Ještě několikrát zuřivě hrábnu a u nejbližšího šutru si obouvám mačky.

Naše tempo se trochu zpomalilo. (No, tak už by mohl být vršek, ne? Určitě támhle za tou skalní špicí.) Dívám se dolů. Němci, kteří se nakonec vydali těsně za námi v našich stopách, jsou mnohem pomalejší. (A ten jeden se určitě bojí. No, a je to kluk a velkej. Tak běž a nech už těch úvah, "hrdino".)

No konečně! Stojíme na posledním úseku vrcholového sněhového hřebene. Už zase jdeme ve smyčkách. Je asi 5 hodin odpoledne a teď z vršku vypadá všechno ještě hezčí než jindy. To je ale asi vždycky takový pocit, když se něco pováde. Ale ještě si ani nepodáváme ruce, až v sedle pod Maudittem. Shazujeme kletráky a oba se smějeme.

"Jé, Juro, já jsem tak hrozně ráda, že jsme se večera nevrátili! A mám hlad, věříš?" Zbaštíme kus čokolády a pomalu sestupujeme přes Taucův k Českému bivaku pod Midi. Mám trochu klátivější krok než obvykle, ale vůbec mi to nevadí.

K večeri máme patku chleba, kousek salámu a našli jsme polévku! Všechno nám hrozně chutnalo.

"Seš dobrá," prohodí Jura. "Ale ne, nech toho." (Ale stejně jsem ráda, že to řekl. No a proč bychom vlastně my, holky, měly být horší než kluci, no ne?)

Jarka

Výlet do Alp.

Dlouho před tím, než jsme odjeli, počasi neslibovalo nic dobrého. Ale k našemu překvapení hned první den, který jsme strávili ve Vídni, bylo počasí opravdu letní. Hned od prvního dne jsme museli zvážit ne dostat tekutvé měny, takže náš zájem patřil především výkladům. Ještě toho dne, 5. srpna, v sobotu, o půlnoci, nás Alpen-Express vezl přes Salzburg a Innsbruck do Ötztaľu. Tam nás očekávali přátelé z Německa, kteří umožnili tento výměnný zájezd. (Jednalo se o členy Deutscher Alpenverein Ebersberg-Ortling). Přivezli nás všech osmnáct svými auty až do východního bodu Ötztaľských Alp - do Vuntu. Dva členové celkem dvacetičlenné výpravy přijeli mírně opotřebeným spartakem. Tu jsme byli rozděleni na dvě skupiny. Já s Jabošem jsme byli ubytováni na Breslauer Wtte (2830 m). Spalo se ve kolečné ubytovně, k polopenzi patřila snídaně a večere. První den u šeho pobytu v pondělí, jsme se vydali na poznávací a aklimatizační túru přes Mitterkarferner Mitterkarjoch - až sem vedla nástupy na všechny túry a hřebenem na Hinterer Brochkogel (3630 m). U nikoho se neprojevil žádný potíže, takže jsme následující den podnikli (celkem 3 dvojkar) výstup severní stěnou Wildspitze (3774 m). Po tříhodinovém nástupu jsme se lehce dostali přes okrajovou trhlinu - lezli bez podstrtného zdržení na Severní vrchol. Stěna byla téměř bez skal s dobrým povrchem o sklonu 55° asi 350 m vysoká. Lezení se nám zamlouvalo a tak den na to stejná sestava se vydala trochu dál na Petersenspitze. Vrchol je nižší, t. m. i nástup. Bylo dost měkko. Tento den nezačal moc dobře, ani neprobíhal tak, jak by měl. Ráno jsme se nemohli dohodnout, zda půjdeme vůbec na zvolenou cestu. Vyrazili jsme se zpožděním. V sedle Mikin spědí do zdánlivě zamrzlé kaluže - tím odpádlá jedna dvojkar. Dál jsme lezli jen čtyři. Při sestupu na Paschchferner k nástupu se odpojila další dvojkar - nezdál se snít. Zbyli jsme jen dva. Pod nástupem jsme byli za pět hodin, první třetinu stěny jsme vystoupili levinistém lehce. Po odpočinku jsme se šli do lezení, které jsme odhadli na 6 délek. Cesta vedla SV stěnou, slunko do ní pralo neustále, pomalu se stěna rozpouštěla. Povrch taky nestál ze nic. Čím výš jsme postupovali, tím to bylo horší. Navíc tam už nebyl ani led, jen silná vrstva sněhu. Jistit se nedalo. Po překonání trhliny pod vrcholovou čepičkou jsme se po třech délkách dostali na vrchol. Lezli jsme asi pět hodin - asi 14 délek - náš odhad šesti délek byl velice mizerný. Na cestě zpět jsme potkali nějaké slovenské horolozce, kteří se účeltně li kursu na Paschchhausu. První dva byli tak zmoženi, že na nás hlesitý čestý pozdrav "Mazda" reagovali jen Orms Gott a ani se nemohli. Další den bylo umývání, z šivání a lezení.

Po volném dnu, kdy jsme s Lubošem a Petřem bez obtíží šli stěnou Hintereer Hochkogelu, odpolednu přecházíme přes Vent na chatu Martin Busch Haus. V severní stěně Similanu spadla sněhová a kamená lavina a neustále padají stěnou šutry. Luboš, Petr a já jsme proto na S stěnu Hintereer Schwärze. Při nástupu jsme si tento kopec spletli s jiným, jemu podobným, a to nás zdrželo. Ve stěně byla už jedna trojka od nás a nějak jim to nešlo. Nastoupili jsme vedle ní, ale led byl ořevný, nedržel. Sestoupili jsme pro pokročilou dobu se vzdali vrcholu a místo toho jsme odpoledne zdolali Rifugio Similano v Itálii pro její laciné víno. Cestou nazpět jsme se téměř nášeli. Díky tomu jsme se bezpečně dostali na chatu. Den po tom, to už byla neděle, jsme se stěhovali v autech našich německých přátel krásnou alpskou silnicí přes Timmelsjoch (2 500 m) do Jižních Tyrol do Itálie. Tu nás přivítalo krásné počasí s vyparáděnými domorodci v krojích. Přes Meran a Bozen jsme pozdě odpoledne dorazili pod Langkofel do skupiny Seila. Ve výšce 2 300 m jsme rozbili tábor. Ráno už jsme se ani nedívali jaké je počasí, byli jsme zvyklí, že bylo krásně. Tak tomu bylo i v pondělí. Šli jsme na zkušenou normální cestou na Pétiprstou věž (Fünffingerspitze - 2 996 m). Na tuto sympatickou horu jsme lezli i den na to - Diagonstriss, klasifikace V. Pěkným rozledem Rosengartenu karmoladu až po Oetzalské Alpy jsme se rozloučili s vrcholem a stanili do sedla a sešli pod lanovkou do tábora. Cestou na Prostrřední S₁₁ věž jsme ukončili pobyt v Dolomitech a čtyři - Luboš, Gešek, Havel a já jsme odjeli vlakem přes Veronu, Miláno a Chivasso do Courmayeuru. Staný jsme postavili u kantiny La Visaille (1 600m). Ráno se začal náš útok na Monte Bianco přes ledovec Mage na Rifugio-Gonella (3 071 m). Chatař nás přivítal a po zjištění našeho původu prohlásil chatu za komunistickou, kde je vše zdarma. Ohřál nám vodu na čaj a den na to nás o 1/2 3 hod. vzbudil. Vyrazili jsme o 1/2 4 hod. a pěkně postupovali po ledovci Dôme na hlevní hřeben. Výšku 4 000 metrů všichni přestáli bez potíží, tak se postupovalo přes Dôme du Gouter na Refuge Vallot (4 362 m). Fosilnili jsme se a navlekli na sebe, co se dalo. Nebe bylo sice bez jediné mráčky, byl ale vítr a dost mrzlo. Poslední etapu jsme udělali za půldruhé hodiny a tak jsme na nejvyšší hoře Evropy stáli v 11 hodin (21.8.). Po vrcholových snímcích, hrubé orientaci a pokochání se nádherným rozledem seběhli jsme na Vallotu a stejnou cestou na Gonellu, tam jsme se napili a najedli, co hrdlo ráčilo a kletrák děl, přespali a následující den pomalu sestupovali do tábora. Po hygienické chvilce nastalo balení směr slunná Itálie. Jednu z mála přehánek jsme přečkali ve vlaku na Miláno, po jeho prohlídce jsem spolu s ostatními odjel do Venezie. Další den jsme společně odjeli přes Innsbruck - Linz do Vídně a odtud už je to jen co by kramem dohovátil do Brna. Tím skončil náš zájezd a zůstali nám jen překrásné vzpomínky.

Světlo. Vichřice zvlhla sněhem. V krajině praská mlha. 10, 100, 10 metrů. Bod přírody. Vitr žne v krocích ptáků se zlomenou chůzí. Voda ... Mrtvá voda. Vločky až zapomené sněh. Pohled ukřižovaný nocí dne spílá vlastní touze.

1. Děpí před stany a pozoruje hodinky. Po půlnoci civení ohromný objev: snůžít přestalo jeřnou na tři vteřiny.

2. Značku je sněh s obdivuhodnou tvrdostí. Ani břícholůvecký rozhovor se zvířecím traktrem nepomáhá (bumagi nět.).

3. - 4. si pohazují 4 k cihlu sýre ze stanu do stenu. Přes propagandu a potouchlé úpltky (2.) se ocitlo sýrové monstrum až v "útočném táboře."

5. Posouvá ledvinový pás postupně na všechny části těla.

6. Vaří vzduch. Konstruujeme, že změny teploty jsou převážně subjektivní.

7. "...! Co se bojíš, já jsem mu dal batoh" tak končí i jeřen zveřejněný vtip.

8. Z nedostatku vynalézavosti opakuje jeřnotlivé cvikly.

Spiknutí zvířecích traktů zhrvacuje postupně všechny a vtisťuje prostoru zvláštní znamení, neoprkovatelnou, symbolů plnou atmosféru. (bumagi nět.)

A poučení: Ve všem mám(e)(é) co dohánět.

A dimenze: Árciže...

Jeke je sněh. Bílé propast v ústech. Konfety místo rukou. A nohy tříkorunovýh zvrátetek z korálků. Ohně stužených krystalů místo kůže. Závěje odvahy. Prorůstání střechnu. Vadnoucí hora ulomila petru snu.

Dolů. ... Dolů...

Dolů, ke své neznámé, pošetilé naději. Blízko děleko do kruhu, do konce začátku. K neomádovnému brití v domově bez domova ...

Seznam členů a hostů oddílu k 1.12.1972.

	tf. zam.	tf. byt	č. leg. čjro
1. Adámek Vladimír	-	-	641 580
2. Antoníček Rudolf	600	-	641 581
3. Bajerová Zdenka	-	53450	652 462
4. Bartoš Lubomír	24485	331388	641 582
5. Bartošová Růžena	337799	331388	658 064
6. Bednaříková Jarmila	600	-	652 464
7. Bílek Karel	Břeclav 2641	-	660 497
8. Bílková Blanka, MUDr	337411/689	670840	641 583
9. Both Antonín	-	-	641 584
10. Cídl Alois	322811/424	-	641 585
11. Cídl Karel	24311	55032	641 586
12. Cídllová Hana, RNDr	672206	55032	641 587
13. Červinka Bohumil, JUDr	-	-	641 588
14. Deissová Alena	600/480	Tišnov 524	663 816
15. Doušek Ivo, Ing	-	56468	641 589
16. Doušek Zdeněk, JUDr	-	56468	652 465
17. Doušková Dagmar	676407	56468	655 004
18. Flek Karěl	92281	92228	652 466
19. Fleková Ivana	-	92228	650 228
20. Formanová Ema, MUDr	-	23743	641 591
21. Fridrich František	452/5197	-	652 467
22. Fuchs František	454/2794	34346	641 592
23. Hladký Jaroslav	-	-	658 094
24. Hladká Míla	69/2631	-	663 301
25. Hloušek Jan	672811/2287	-	641 594
26. Holzer Miroslav	34300/020	-	641 595
27. Holzerová Marie	446/2473	-	641 596
28. Hubáček Lubomír	671311	3209876	641 599
29. Hýsek Ivan, Ing	454/2372	-	641 597
	2167	-	
30. Hýsková Jana	456/2676	-	641 598
31. Chramosta Oldřich, Ing	54311	23743	641 600
32. Chvátalová Martina	-	-	641 601
33. Jančík Jaroslav	631931	-	641 602
34. Jandák František	-	Blansko 2526	627 917
35. Jamošková Věra	-	336823	655 005

36.	Janištová Věra	Bo,	Měřutova 68	ti. zam.		ti. byt		Č. leg. č. no
37.	Karásek Oldřich	Bo,	Mezníčkova 10	600/543	41222	41222	657 540	
38.	Knecht Martin	Bo,	Úvoz 64a	334701	41789	41789	641 604	
39.	Kolouch Jaromír, Ing	Bo,	Nám. Svornosti 5	338384	23035	23035	641 605	
40.	Kolouchová Miluše	Bo,	Nám. Svornosti 5	446/2124	-	-	658 051	
41.	Kotzmannová Zdena	Bo,	Tr. Obránců míru 1	-	-	209451	658 052	
42.	Koumický Jan, RNDr	Bo,	Došlíčkova 16	-	-	-	655 050	
43.	Kovářík Jan	Bo,	Plašinského 19	581111/344	-	59030	641 606	
44.	Krejčí Vladimír, Ing	Bo,	Belojanisova 30	452/5733	-	-	650 487	
45.	Krejčí Vladimír, JUDr	Bo,	Belojanisova 30	452/5756	-	-	652 468 (608889)	
46.	Křištof Petr	Bo,	Heleny Malířové 9	-	-	-	641 607	
47.	Kurcina Ján	Bo,	Bratislavská 17	68/2258	-	-	641 608	
48.	Kurcinová Jitka	Bo,	Bratislavská 17	69/2483	-	-	641 609	
49.	Kuxová Eva	Bo,	Mezníčkova 10	674515/28	-	-	641 618	
50.	Lasák Milan, Ing	Bo,	Botanická 10	604/534	41789	41789	641 610	
51.	Lasáková Alice, Ing	Bo,	Botanická 10	21621	52059	52059	641 611	
52.	Laštovka Pavel	Bo,	Sv. Čecha 106c	446/43342	-	-	641 612	
53.	Martinčík Jan	Bo,	Bayerova 24	-	-	-	652 469	
54.	Marvan Petr	Bo,	Doležalova 8	-	-	-	650 229	
55.	Matyáš Milíč	Bo,	Bieblova 34	40488	-	-	658 399	
56.	Mazourek Josef	Bo,	Foerstrova 13	-	-	-	641 645	
57.	Mezhybová Ludmila	Bo,	Halasovo nám. 2	56347	-	-	641 614	
58.	Norková Květa	Bo,	Mercova 12	322511	-	-	641 603	
59.	Okáč František	Bo,	Palackého 96	-	-	-	641 615	
60.	Ondráček Jan	Bo,	Potocká 19	-	-	-	641 616	
61.	Otevřel Vlastimil, Ing	Bo,	Wurmova 17	-	-	-	641 617	
62.	Otevřelová Lydia	Bo,	Wurmova 17	21621	339141	339141	652 470	
63.	Pešák Rostislav, Ing	Bo,	Nezvalova 4	58011	-	-	652 471	
64.	Pešek Pavel	Bo,	Berkova 103	-	-	52510	652 477	
65.	Polová Naděžda	Bo,	Halasovo nám 2	51231	-	-	657 454	
66.	Procházka Jiří	Bo,	Stojanova 3	-	-	-	650 230	
67.	Procházka Jiří	Adamov III, Opletalova 21	-	-	-	-	641 619	
68.	Předešlá Jana	Bo,	Záhřebská 7	454/2060	-	-	660 496	
69.	Přerost Pavel, Ing	Bo,	Sokolská 14	24721	-	-	658 947	
70.	Přerostová Lea	Bo,	Sokolská 14	24416	-	-	641 620	
71.	Ptáček Břetislav	Bo,	Luční 27	-	-	-	650 231	
72.	Ptáčková Blanka	Bo,	Luční 27	-	-	-	660 466	
73.	Putna František	Bo,	Bötenická 34	20039	-	-	660 467	
							641 621	

	č. byt	č. zam.	č. leg. č. 10
111. Winter Vladimír	-	-	652 551
112. Votravová Helena	24948	678533	541 643
113. Vysloužil Jan	-	337034	658 082
114. Zálešák Borek	-	409 391	658 398
115. Žáčková Zdena	321044	-	657 705

Hosté:

1. Haratyk Miroslav	Bo, Tomanova 2	-	-	146 385
2. Skopalová Marie	Bo, Výpravní 16	452/5476	-	639 053

(zam. 550 983)